

I tromesečje

4.1.2014.

VELIKI NALOG

Adventisti tvrde da su Crkva ostatka koja izvršava Božje zapovesti i ima Isusovu veru (Otkrivenje 12,17). Ovo je smela izjava koja znači više nego svetkovati Subotu. Ona mora isto tako da znači da smo poslušni Velikom nalogu. Nemoguće je biti Crkva ostatka, vršiti Božje zapovesti, a ne izvršiti Isusovu najvažniju zapovest – Veliki nalog.

Pošto je objavio da jedini ima svu vlast, Isus daje božanski nalog: »Idite dakle i naučite sve narode...« (Matej 28,19) Ova zapovest je neverovatna. Kako je mala grupa od jedanaest siromašnih, upola vernih, sumnjičavih ljudi, ikad mogla da se nada da će ostvariti tako veličanstven plan – od svih naroda napraviti učenike? To se moglo ostvariti jedino snagom svemogućeg Isusa.

Ova zapovest je zbunila prve učenike. Kako je moguće stvoriti učenike u svim narodima? A danas, posle dve hiljade godina, ovaj zadatak Crkvi izgleda još veći. Međutim, zapovest sadržana u ovom tekstu nerazdvojivo je povezana sa svemogućim Isusom. Ona se može ostvariti samo zahvaljujući Njegovoj vlasti. Budući da je Isus vrhovni vladar svemira, učenici mogu смело da izađu u svet i objave vest o vaskrsлом Hristu i od svih naroda napraviti Njegove učenike.

Temelji ovog zadatka duboko su ukorenjeni u božanskoj prirodi Isusa Hrista kao apsolutnog Gospodara Neba i Zemlje. Razlog za hrišćansko delovanje među narodima može se shvatiti samo ako imamo

na umu vaskrslog Gospoda koji je pobedio smrt. Sa ovim zadatkom je povezana istinita misao da će taj isti Isus osigurati snagu i sredstva za ostvarenje zadatka koji je poverio učenicima. Zato kao poslednji deo naloga objavljuje da će biti sa njima do svršetka veka (stih 20). Obećanje da će biti sa njima dato je radi naroda koje treba pridobiti. Njime On ne tvrdi da će biti s njima bez obzira na sve, već da će biti sa njima u vršenju zadatka. Autor Bruner primećuje:

»U neposrednom kontekstu Isusovo obećanje da će biti sa učenicima upućeno je samo onima koji će druge učiniti učenicima. Ne bi bilo pošteno prema velikom nalogu iz Mateja da se kaže da je Isusovo posebno obećanje prisutnosti bilo dato svima koji se nazivaju hrišćanima – jer nije bilo dato, kako nekad kažemo, ‘bez obzira na sve’. Dato je uslovno – misionarski nastrojenim hrišćanima.«

Učenici nije trebalo da pođu u svet tek tako; trebalo je da pođu zato što Hristos ima svaku vlast nad narodima. Zato na izvršenje ovog zadatka ne treba ići bez prisutnosti Onoga koji ima svu vlast. U velikom nalogu sadržano je obećanje Duha koji se u potpunosti izlio na Pedeseticu.

11.1.2014.

RASPRŠENA CRKVA

Mnogi adventisti znaju kako da održe crkvu na okupu. Oni pozivaju svoje prijatelje na crkvene sastanke, na evangelizacije i druge aktivnosti u mesnoj crkvi. To je u redu, ali nije cela slika koju je Isus dao. Crkva nije zgrada, već ljudi. Zbog toga, gde god su ljudi, tamo je i crkva. U ponedeljak crkva može biti u kancelariji, u fabrici ili u centru za rekreaciju. Kada se vernici druže sa svetom na svom poslu i rasonodi, oni postaju raspršena crkva. Crkva velikog naloga moraće da vaspita svoje vernike da budu »crkva« na poslu i u igri.

Previše smo dugo razdvajali od crkve rad i rekreaciju. Vreme je da ih spojimo. Mi više ne živimo po starozavetnom modelu. Ne možemo da čekamo da ljudi dođu nama. Isusova zapovest je potpuno suprotna starozavetnim propisima – On nas poziva da idemo u sav svet i ljude učinimo učenicima. Crkve se više ne ponašaju prema starozavetnom propisu,

nego po modelu velikog naloga. Vreme je da crkve preusmerimo ka no-vozetnoj osnovi.

Neki smatraju da više treba naglašavati da druge »učinimo učenicima« nego da »idemo«. To zvuči dobro, ali je činjenica da biblijski tekst više naglašava »ići« nego »učiniti učenicima«. To ne umanjuje cilj stvaranja učenika; međutim, treba da se ostvarimo u okviru procesa »idite«, a ne da čekamo u crkvi da ljudi dođu, kao što je bilo u Starom zavetu.

Crkva se ne može zadovoljiti time da sedi i neguje ljude da bi postali učenici. Isusov poziv je jasan: crkva mora »da ide«, a u tom hodu treba od drugih napraviti učenike.

Cilj velikog naloga jeste stvaranje »raspršene« crkve kao preovladavajućeg oblika crkve, crkve u kućama, stanovima, fabrikama, na igralištima, a ne sadašnje stanje u kom dominira crkva »na okupu«, crkva u crkvenim građevinama. Ovo ne znači da nam nije potrebna crkva »na okupu«, ali to ne sme da bude primarni oblik crkve. Prava crkva velikog naloga jeste crkva raspršena kao so u društvu. U postupku stvaranja raspršene crkve mi smo pozvani da od drugih napravimo učenike, od ljudi iz društva u kom smo raspršeni.

Crkva je oduvek bila sklona da se zadovolji onim što je postigla – i da više ne ide dalje. Isus nije mogao da upotrebi snažniju zapovest od velikog naloga. On zahteva da Njegovi učenici idu. Ovaj snažni nalog triput je ponavljen u jevanđeljima (Marko 2,11; Matej 11,4; 28,7). U svim ovim slučajevima ljudima se naređuje da negde idu. Zato bismo mogli i ovako da ga prevedemo: »Kreni.« Budući da je Hristos naš vaskrslu Gospod, mi, Njegovi učenici, moramo izaći u društvo i naći mogućnost da uspostavimo dodir sa ljudima koji nisu povezani sa Isusom.

Ovo nije zapovest koju bi Isusovi učenici smeli da zanemare. On ih ne moli da pođu u narode, već im naređuje da idu, a to podrazumeva hitnost. Drugi tekstovi pokazuju da je trebalo da čekaju na silu, ali ovo čekanje bilo je ograničeno samo na deset dana. Posle toga je došla Pedesetnica, sišao je Sveti Duh i Crkva je dobila silu za ostvarenje svog zadatka. Više nije bilo potrebe za čekanjem. Sila koja je sišla za vreme Pedesetnice sada je potpuno dostupna učenicima. Zbog toga hitnost velikog naloga podstiče Crkvu da se sada uključi u ostvarenje Hristovog zadatka.

18.1.2014.

ZADATAK VELIKOG NALOGA

U čemu se sastoji Hristov zadatak? Prema Velikom nalogu, ovaj zadatak je napraviti od drugih učenike, krstiti ih i naučiti svemu što je Isus naredio. Zadatak opisan u ovom nalogu usresređuje se na ta tri posla: napraviti učenike, krstiti i poučavati. Zbog toga zadatak nije ostvaren dok ne budu obavljena sva tri posla.

Prema tome, Hristov je nalog utemeljen na ovoj osnovnoj funkciji zadatka: napraviti učenike, krstiti i poučavati. Crkva može da tvrdi da ispunjava evanđeoski nalog samo ako sledi ovu trostruku formulu. Sva tri treba izvršiti u procesu nazvanom »idite«. Kad se crkva rasprši u svet, ona pravi od drugih učenike, krsti i poučava. Zato je crkva koja krsti ljude, a ne pravi od njih učenike i ne poučava ih, neposlušna Hristu. Ako neka crkva od ljudi pravi učenike, a ne krsti ih, neposlušna je Hristu. Ako neka crkva ljude uči Hristovim zapovestima, ali od njih ne pravi učenike i ne krsti ih, neposlušna je Hristu. Čak i ako neka crkva od ljudi pravi učenike i krsti ih, a ne uči ih Isusovim zapovestima, ona je neposlušna Hristu. Zapovest našeg Gospoda toliko je jasna da ne možemo da je shvatimo pogrešno, a ipak je jedna od najčešće pogrešno shvaćenih zapovesti u savremenom hrišćanstvu. Crkva tragično zanemaruje ispunjenje velikog naloga, ne zato što ne bi verno propovedala i krstila, već zato što ne vidi apsolutnu potrebu da izvrši sva tri zadatka.

Tokom istorije hrišćanstva Crkva je u različita vremena naglašavala neku od tri dimenzije zadatka, ali je retko kad posvetila istu pažnju svim trim. U mnogo slučajeva pažnja se čak svela na igru brojeva u kojoj je celokupni naglasak stavljan na krštenje, s tim što se skoro uopšte nije razmišljalo o učenishtvu i poučavanju. Samo isto naglašavanje sva tri dela – učenishтва, krštenja i poučavanja – mogu ispuniti veliki nalog našeg Gospoda.

25.1.2014.

UČENIK

Naša reč učenik prevod je grčke reči mathetes. Nastala je u Grčkoj gde je učenik sledio učitelja da stekne praktično i teoretsko znanje. U Novom zavetu upotrebljena je da pokaže potpunu povezanost učenika sa nekom osobom. Biti učenik u smislu novozavetne upotrebe ove reči znači živeti u vezi sa onim ko vas uči. U toj zajednici učenik stalno sve više uči o toj osobi, dok istovremeno živi pokoravajući joj se. Ova reč ne podrazumeva naglu promenu, već spori proces kojim neko postaje učenik.

Ovakvo shvatanje pojma učenik, kakvo je bilo u novozavetno vreme, pomaže nam da bolje razumemo reči u velikom nalogu: učenici, krstiti, poučiti. Biti učenik, dakle, obuhvata prvobitni pristanak učenika da sledi neku osobu, a onda pokoravanje njenom autoritetu da bi bio poučavan. Dok god je neka osoba učenik, nikad ne zna sve jer stalno uči. Prema tome, ono što se od čoveka očekuje pre krštenja je da se potpuno pokori Hristovom autoritetu i bude spreman da živi pokoravajući Mu se i učeći o Njemu dok živi pod Njegovom vlašću.

Reč učenik više oslikava osobe koje sede oko učitelja nego pokajnike što kleče pred oltarom – dakle više obrazovni proces nego evangelističku krizu, više školu nego buđenje. Prozaični karakter ove reči u osnovi kaže: »Radite sa ljudima neko vreme u obrazovnom procesu poučavanja o Isusu.« Samo Stvoritelj može učiniti velika dela kao što su obraćenje, zadobijanje, navođenje na pokajanje ili podsticanje na odluku – samo On ima svu vlast. Ali učenici mogu, moraju i učiniće ono malo da druge »učine učenicima« – odnosno, provodiće vreme sa ljudima, uvereni da će Stvoritelj pre ili kasnije u njima stvoriti želju za krštenjem.

1.2.2014.

KAKO POSTATI UČENIK

Veliki nalog pokazuje da je Isusov cilj stvaranje učenika. Da bi se neko krstio, mora postati učenik, a da bi se razvijao kao učenik, potrebno je da bude poučen. Ljude treba krstiti kada stignu do prve faze

učeništva. U tom trenutku oni su učenici, iako još ne potpuno zreli. Zato Isus preporučuje da ih »krstimo« – ove tek stvorene učenike – i da nastavimo da ih poučavamo u skladu sa modelom trajnog stvaranja učenika. Držeći ovo na umu, ispitaćemo šta je Isus rekao o tome kako se postaje učenik. Isus je ove izjave imao na umu kada je svojim sledbenicima naredio da druge učine učenicima. Izjave koje ćemo ispitati pokazuju šta je Isus smatrao potrebnim da čovek postane učenik. On ovde raspravlja o početnom stvaranju učenika, preko potrebnom pre krštenja, a ne o nastavku stvaranja učenika posle krštenja. Prvi tekst koji govori o tome šta znači biti Isusov učenik nalazimo u Mateju 10,24.25:

»Nema učenika nad učitelja svojega, ni sluge nad gospodara svojega. Dosta je učeniku da bude kao učitelj njegov i služi kao gospodar njegov. Kad su domaćina nazvali Velzevulom, a kamoli domaće njegove?«

Ovaj odlomak pokazuje da onaj ko postane učenik uspostavlja odnos u kom uči od Učitelja. Učenik je onaj ko je spreman da uči – dakle, poučljiv je. Ovaj poučljiv duh veoma je važan uslov za onog ko treba da se krsti kao Isusov učenik.

Ovaj odlomak takođe pokazuje da onaj ko postane Isusov učenik može očekivati da se sa njim postupa kao sa Isusom – s nerazumevanjem i da bude progonjen. Kad ljudi poveruju u Hrista, teško im je da trpe iskušenja kojima je izložena njihova vera. Da bi, kao što ovaj tekst pokazuje, učenik bio sposoban da se odupre tim napadima, on mora, pre nego što postane učenik, da ima osnovnu zrelost vere u Hrista. Zbog toga u evanđeoskom procesu stvaranja učenika treba pomoći osobi da postigne toliko zrelu veru da se može odupreti progonstvu i rujanju. To je bilo posebno važno za prve hrišćane od kojih su mnogi izgubili život ubrzo pošto što su se predali Hristu.

Prema tome, stvaranje učenika zahteva ozbiljno predanje Hristu kao i poučljiv duh. To se obično ne događa kad neko moli molitvu grešnika, već je posledica određenog rasta u hrišćanskoj veri, tako da se nije samo pokorio Hristu, nego je počeo da uči da svoj život može poveriti Hristu.

Drugi važan odlomak o tome kako Isus objašnjava stvaranje učenika nalazimo u Luki 14,26.27.33:

»Ako ko dođe k Meni, a ne mrzi na svojega oca, i na mater, i na ženu, i na djecu, i na braću, i na sestre i na samu dušu svoju, ne može biti Moj učenik. I ko ne nosi krsta svojega i za Mnom ne ide, ne može biti Moj

učenik... Tako dakle svaki od vas koji se ne odreče svega što ima ne Može biti moj učenik.«

U ovom odlomku čitamo da je veliko mnoštvo sledilo Isusa (stih 25). Ako je Isus verovao u masovno pristupanje neobraćenih ljudi veri, onda su Njegove reči upućene mnoštvu bile vrlo neprikladne i obeshrabrujuće. Postoji cena koju plaćamo zato što sledimo Isusa. Isus ne želi polovične sledbenike, već pojedince koji su se potpuno odlučili za Njega. Oni koji odluče da postanu Njegovi učenici moraju da budu spremni da ostave sve, uključujući dom, porodicu, rodbinu, bogatstvo i položaj, ukoliko je to prepreka da bi mogli da Ga slede.

Za Isusa je preduslov da neko postane učenik da se potpuno preda Njemu i bude spreman da ostavi sve da bi pošao za Njim.

Postati učenik, kaže Isus, znači biti spreman poneti »svoj krst«. Primetimo da ne kaže »Moj krst« već »svoj«. Budući da su se obično razapinjali robovi ili osuđenici za najgore zločine, osuđenik je često morao sam da nosi krst do mesta gde će biti razapet. Društvo je prema njima obično pokazivalo mržnju ili prezir. Prema tome, nositi krst znači raditi baš ono što je Isus radio kada je poneo krst – bez mrmljanja i žaljenja trpeti prekore prijatelja i rodbine i sa strpljenjem i krotošću podnositi rугanje. Učenik mora da bude spreman da ponese »svoj krst«. Tako on ima ličnu zajednicu sa Hristom u Njegovom stradanju. Niko ne može dobiti veću čast od ove.

Religija koju nudi Hristos kad poziva ljude da postanu Njegovi učenici nije religija udobnosti i ugađanja sebi, već nošenja krsta. To ne znači da onaj hrišćanin koji je postao Njegov učenik prolazi kroz život turoban i bez radosti, već da nalazi radost u teškoćama i nevoljama koje su nastale zbog njegove odanosti Hristu, smatrajući prednošću što može trpeti sa Njim. Isus u ovom svetu ne obećava udobnost i lagodan život, ali obećava unutrašnji mir i sreću. Da bi to stekao, Isusov učenik radošno nosi »svoj krst«.

Ova Isusova izjava o početku učenništva više naglašava predanost nego »znanje u glavi«. Biti učenik zahteva potpunu, bezrezervnu predaju Hristu kao Osobi, a ne samo prihvatanje skupa doktrina. To ne znači da razumevanje temeljnih istina nije bitno u pripremi za krštenje, ali razumevanje doktrine mora pomoći ljudima da se potpuno predaju Hristu kao Osobi. Niko se ne predaje osobi koju ne poznaje.

Razumevanje učenja u kontekstu ovog odlomka treba da pomogne novim hrišćanima da upoznaju Isusa kako bi mogli da Mu se predaju bezrezervno, potpuno.

8.2.2014.

ISUS I UČENIŠTVO

**»Tada Isus govoraše onijem Jevrejima koji Mu vjerovaše: ako vi ostanete na Mojoj bjesedi, zaista ćete biti učenicu Moji, I poznaćete istinu, a istina će vas izbaviti.«
Jovan 8,31.**

U ovom odlomku Isus se obraća onima koji su Mu već poverovali. Isus ovde izjavljuje da nije dovoljno samo verovati u Njega. Biti učenik znači stalno se držati Njegove nauke. To bi ukazivalo na to da biti učenik obuhvata duži proces, a ne samo početni dolazak Hristu.

Isus je obećao da će posledica stalnog prihvatanja Njegove nauke biti poznavanje istine. Jovan posle zapisuje da je Isus izjavio kako je On istina (Jovan 14,6). Prema tome, onaj ko želi da bude Isusov učenik, mora stvarno da poznaje Isusa kao konačnu istinu u životu. Da bismo to u evanđeoskom radu postigli, obraćenika treba upoznati sa osnovnim Isusovim poukama pre nego što postane učenik. Učenik je onaj ko je poslušan svemu što Isus kaže – izvršava zapovesti. Nema sumnje da Isusove zapovesti izvršava iz ljubavi prema Isusu, a ne zbog zahteva ili dužnosti. I ovo ukazuje na snažnu povezanost sa Isusom kao osnovom za učenje, a poslušnost Isusovoj nauci kao spoljašnjem plodu te povezanosti. Ako ovaj spoljašnji plod nedostaje, to pokazuje da osoba nije postala učenik.

Učenik je onaj ko čuje Isusov poziv, pa Mu se pridružuje. U jevrejskom kontekstu učenik znači više nego u grčkom. Za Grke je učenik bio đak ili šegrt. U Novom zavetu znači potpunu odanost. To se vidi u naglašavanju poučavanja prilikom stvaranja učenika.

Sledeći tekst o učenishvu vrlo je kratak. Nalazimo ga u Jovanu 13,34.35:

»Novu vam zapovjest dajem da ljubite jedan drugoga, kao što Ja vas ljubih, da se i vi ljubite među sobom. Po tom će svi poznati da ste Moji učenici ako uzimate ljubav među sobom.«

Ljubav je apsolutni, nepogrešivi test da li je neko učenik. Možete reći da je neko učenik ako ljubi kao Isus – bezuslovno. To ne znači da je ova ljubav savršena, već da se u životu onog ko je učenik mora videti Isusova ljubav, agape, bar u povojima. I ovim nam Isus daje mogućnost ispitivanja učenitva. Ako nam veliki nalog nalaže da druge učinimo učenici-ma, onda stvaranje ljudi koje nazivamo hrišćanima, a u čijim srcima ne živi Hristova ljubav, znači pogrešno tumačiti Hristovo Jevanđelje.

15.2.2014.

UČENIK I SVEDOČENJE

Prva Crkva nije mogla da pripiše fantastičan uspeh ispravnoj metodologiji toliko, koliko doslednom svedočenju pokazujući u svom životu jasna obeležja učenitva kao što ga je Isus pokazivao svojim životom. Tragedija je kad »mnoštvo« biva dovedeno u Crkvu, bez ovih jasnih dokaza učenitva. Tako se razara prirodno svedočenje Crkve i slabi hrišćanstvo. Uputstva koje je Isus dao Crkvi o stvaranju učenika izgleda da je trebalo da spreče razvoj Crkve koja zanemaruje svedočenje. Isusu je stalo do toga da pridobije mnoštvo, ali želi da ga pridobije »pravim«, a ne veštačkim hrišćanstvom.

Poslednji tekst u kom Isus govori o stvaranju učenika nalazi se u Jovanu 15,8:

»Tijem će se Otac Moj proslaviti, da rod mnogi rodite; i bićete Moji učenici.«

Povezanost sa Hristom znači donošenje roda. Rod je neizbežna posledica takve zajednice. Budući da je neizbežna, ako nema roda, znamo da nije došlo do stvaranja učenika. I ovo je jedan od Isusovih testova pomoću koga Crkva može da odredi da li je neko postao učenik ili ne. Taj mora da rodi rod. Šta je taj rod? Neki bi mogli da kažu da Isus ima na umu plod Duha koji je apostol Pavle opisao u Poslanici Galatima. Međutim, Isus govori pre Pavla. U kontekstu ovog odlomka Isus govori

o sebi kao čokotu, a o svojim učenicima kao lozama. Posao loze je da rodi zahvaljujući živoj povezanosti sa čokotom. U suprotnom se odsecaju kao neplodne.

Izgleda da je ceo kontekst ovog odlomka usredsređen na razumevanje zadatka. Hrišćanin koji ne rodi stvaranjem drugih učenika, u stvari i nije učenik. Prema tome, nemoguće je biti Isusov sledbenik, a ne govoriti o Njemu drugima. Učenici moraju ne samo da govore, već i da stvaraju učenike; u suprotnom se ne mogu smatrati učenicima. Isusovi učenici pozivaju druge da postanu doživotni učenici. Isus želi da rodimo mnogi rod; to ne znači slučajno pridobijanje obraćenika jednom u životu, već tendenciju.

22.2.2014.

UČENIŠTVO I EVANĐEOSKI RAD

»Tijem će se Otac Moj proslaviti, da rod mnogi rodite; i bićete Moji učenici.« Jovan 15,8.

Povezanost sa Hristom znači donošenje roda. Rod je neizbežna posledica takve zajednice. Budući da je neizbežna, ako nema roda, znamo da nije došlo do stvaranja učenika. I ovo je jedan od Isusovih testova pomoću koga Crkva može da odredi da li je neko postao učenik ili ne. Taj mora roditi rod. Šta je taj rod? Neki bi mogli da kažu da Isus ima na umu plod Duha koji je apostol Pavle opisao u Poslanici Galatima. Međutim, Isus govori pre Pavla. U kontekstu ovog odlomka Isus govori o sebi kao čokotu, a o svojim učenicima kao lozama. Posao loze je da rodi zahvaljujući živoj povezanosti sa čokotom. U suprotnom se odseca kao neplodna.

Izgleda da je ceo kontekst ovog odlomka usredsređen na razumevanje zadatka. Hrišćanin koji ne rodi stvaranjem drugih učenika, u stvari i nije učenik. Prema tome, nemoguće je biti Isusov sledbenik, a ne govoriti drugima o Njemu. Učenici moraju ne samo da govore, već i da stvaraju učenike; u suprotnom se ne mogu smatrati učenicima. Isusovi učenici pozivaju druge da postanu doživotni učenici. Isus želi da rodimo mnogi rod; to ne znači slučajno pridobijanje obraćenika jednom u životu, već tendenciju.

Učeništvo i evanđeoski rad

Ovakvo tumačenje učeništva snažno utiče na evanđeoski rad jer upućuje na zaključak da ljudi, dok se uče da postanu učenici, i sami treba da budu poučeni u zadobijanju duša. Ako je zadobijanje ljudi za Isusa nerazdvojni deo učeništva, kako evanđeoski rad može da zaobiđe poučavanje u zadobijanju duša? U suprotnom ljudi ulaze u Crkvu predavši sebe Hristu, a onda ostatak svog hrišćanskog života provode služeći sebi, a ne drugima. Da bi u potpunosti primenila ovo shvatanje, Crkva mora novoobraćenike obuhvatiti programom poučavanja kako bi mogla da ih odmah uključi u neku od službi u skladu sa njihovim duhovnim darovima.

Da bi to moglo da se ostvari u mesnoj crkvi, potrebna je struktura o kojoj govori knjiga Revolucija u crkvi. To znači da su ljudi koji se pridružuju Crkvi otkrili svoje darove i našli mesto službe u telu. Tragedija savremenog adventizma je u tome da smo osnovali crkve pune vernika koji nisu postali učenici. Zbog toga je malo njih uključeno u bilo kakvu službu. Obrazovati vernike sada će možda biti teško. Mnogo je lakše početi sa novoobraćenicima tako da se promeni način evanđeoskog rada i da svi koji ulaze u Crkvu budu svesni da moraju da otkriju svoje mesto službe.

U pozivu da neko postane Isusov učenik sadržan je i poziv da bude hrišćanin koji donosi rod. U tom smislu Isus izjavljuje da nema hrišćanskog učeništva ako osoba nije uključena u stvaranje drugih učenika. Ovo je povezano sa velikim nalogom u kom, kako smo videli, Isus zahteva od svojih sledbenika da idu i druge nauče da budu učenici. Svaki učenik bi trebalo da bude duhovni roditelj drugom učeniku koji raste, zatim deda ili baka, pa pradede ili prabaka.

Svaki pravi učenik rađa se u Božje kraljevstvo kao misionar.

U tom smislu je obraćenje promena onih koji »nisu bili narod« u narod Božji koji služi, aktivan je, uključen i koristan Hristovom telu.

Treba, u stvari, razumeti da je celo i potpuno obraćenje, u biblijskom smislu, trostruki proces koji obuhvata (1) obraćenje Bogu u Isusu Hristu, (2) obraćenje Crkvi, Hristovom telu, i (3) obraćenje službi u svetu za koji je Isus umro.

Ovo pokazuje da u našoj metodologiji evangelizacije i pripreme za članstvo u Crkvi novim učenicima treba dati dovoljno informacija i

omogućiti im da steknu dovoljno iskustva kako bi počeli da stvaraju učenike. Ovaj proces mora da postane deo početnog poziva da neko postane hrišćaninom. Ne smemo nikoga da pozovemo da bude učenik a da mu ne uputimo poziv da druge učini učenicima. Ovo upućuje na proces koji vodi obraćenju, a ne na brz odgovor na poziv da prihvati Hrista i da se krsti.

1.3.2014.

PROGONSTVO I OSTVARENJE ZADATKA

Isus je rekao da postupak stvaranja učenika mora otpočeti u Jerusalimu, a onda treba da se proširi na sve narode. Prvih nekoliko godina učenici su sledili ovaj plan. A onda se pojavila opasnost da se mlada Crkva jednostavno razvije u još jednu jevrejsku zajednicu i ne prenese opštu vest svim narodima. Sa čvrstom bazom uspostavljenom u Jerusalimu, Sveti Duh sada mora da ih pošalje drugim narodima da ih učine učenicima:

»Progonstvo koje je došlo na jerusalimsku crkvu dalo je veliki podsticaj širenju Jevanđelja. Na tom mestu služba reči je bila uspešna pa je postojala opasnost da se učenici ne zadrže predugo na jednom mestu, zanemarujući Spasiteljev nalog da idu po celom svetu. Zaboravljajući da se snaga za odupiranje zlu najbolje stiče energičnom službom, počeli su da misle da ništa nije toliko važno kao braniti crkvu u Jerusalimu od neprijateljskih napada. Umesto da nove vernike uče da ponesu Radosnu vest onima koji je nisu čuli, bili su u opasnosti da se zadovolje onim što je ostvareno. Da rasprši svoje predstavnike tamo gde bi mogli da rade za druge, Bog je dopustio da na njih dođe progonstvo. Isterani iz Jerusalima, vernici su prolazili 'iz jednog kraja u drugi propovedajući Jevanđelje Božje'.«

Progonstvo koje je izbilo u Jerusalimu dovelo je do naglog širenja hrišćanstva među narodima. Neverovatna služba apostola Pavla brzo je dovela do internacionalizovanja hrišćanstva.

Izgleda da je novozavetna Crkva bila obuzeta samo jednim ciljem – ispuniti veliki nalog. Ništa nije moglo da ih odvrati od ovog velikog cilja:

»Svaki hrišćanin je u svom bratu video božansku sliku dobrote i ljubavi. Prevladao je samo jedan interes; postojao je samo jedan cilj. Sva srca su skladno kucala. Jedina težnja vernika bila je da pokažu sličnost sa Hristovim karakterom i rade na širenju Njegovog carstva.«

Razlog postojanja Crkve

Ovo jedinstvo pokazuje da je novozavetna Crkva jasno shvatila da je razlog njenog postojanja da druge narode učini učenicima. Za ovu prvu Crkvu ništa nije bilo važnije. Prvu Crkvu, u stvari, i ne možemo razumeti ako je odvojimo od njene svesti o ovom zadatku. Ona obuhvata sve što su radili, jer Crkva je postojala isključivo zbog ostvarenja Isusovog velikog naloga, naloga njihovog Gospoda – da od drugih naroda naprave učenike.

Možemo samo da se pitamo kako neka crkva u naše vreme može da tvrdi da je crkva Isusa Hrista ako nije uključena u ostvarenje Hristovog zadatka koji je sam Isus jasno definisao kao stvaranje učenika. Kad crkva izgubi razlog svog postojanja, ona može postati društveni klub, ali nije crkva Isusa Hrista. Samo crkva koja istinski nastoji da druge učini učenicima može tvrditi da je crkva koju je Isus osnovao sa naročitim ciljem stvaranja učenika.

»Svako ko priznaje Isusa Hrista kao svog Gospoda i Spasitelja mora žarko da želi da Ga i drugi upoznaju; on mora da se raduje kada se umnožava broj onih koji to žele. Kada nema te želje i radosti, moramo da se zapitamo da li je nešto pogrešno u samom središtu crkvenog života.«

Budući da mnoge današnje adventističke crkve više ne pokazuju misionarske osobine prve Crkve, nešto mora da je ozbiljno pogrešno. A pogrešna je odsutnost misionarskog načina razmišljanja. Ovu usmerenost na zadatak današnja Crkva mora ponovo da oživi ako želi da bude verna zadatku koji joj je poverio sam Učitelj. Crkva mora ponovo pokušati da druge ljude učiniti učenicima. To znači da mora razmisliti o svemu što čini, stalno imajući na umu ispunjenje Hristog zadatka.

CRKVA U SVETU

Većina adventističkih crkava danas provodi veći deo vremena služeći onima koji su već udovi tela, koji su odavno učenici. Budući da nisu poučeni u učeništvu, vernici nisu pripremljeni da idu u svet i druge učine učenicima. Za njih postoji velika razlika između sveta crkve i sveta u kom rade. Ali za prvu Crkvu ova dva sveta bila su stopljena u jedan jer Crkvu »na okupu« nisu smatrali bitnom. Za njih je suština Crkve bila u raspršenosti po svetu, toj »soli«, potrazi za drugim učenicima.

Misionarski usmerenoj novozavetnoj Crkvi cilj je bio da ostvari zadatak, dok je današnjoj Crkvi, izgleda, najčešći cilj namera da se očuvaju sveti. Posledica je da većina crkava provodi veći deo svog vremena, energije, talenta i novca u nastojanju da se održi. Božja namera je da se Crkva stalno širi, stalno izlazi van zaštitničkih zidova u svet kome je preko potrebna spasonosna vest o učeništvu u Isusu. Isus nas poziva da se odrekemo svoje udobnosti i sigurnosti, da iziđemo van zidova svojih crkava i nastojimo da pridobijemo one koji ne poznaju Isusa Hrista. Kao što je Isus ostavio sigurnost Neba da bi spasio nas, upravo tako poziva nas, svoje učenike, da napustimo sigurnost svojih udobnih crkava i poneseo Hrista u stvarni svet van granica crkve.

Po svemu sudeći, današnjom Crkvom je zavladao mentalitet »geta«. Zbog toga se naši vernici zadovoljno »igraju crkve« dok Rim gori. Hršćani žive u crkvenoj atmosferi. Svi njihovi prijatelji su »sigurni« u crkvi. Njihove slobodne aktivnosti su usredsređene na crkvu, a programi u crkvenoj zgradi namenjeni pre svega njima. Zbog toga na evangelizacijama mnogi vernici ne učestvuju u radu, osim pastora i malog broja voljnih; čak mnogi ne žele ni da ustanu ili ustupe mesto prijateljima u prepunoj dvorani, jer misle samo o sebi i žele da slušaju predavanja kao da su ona usmerena njima i njihovim potrebama, a ne onima koji tek treba da čuju istinu o Hristu. Ponašaju se kao da su oni sami misionarsko polje, a ne misionari. Mnogi u stvari i jesu i trebalo bi da se obrate i ponovo krste.

Savremeni »učenik« nekako je odvojio svoj rad u svetu od rada za Hrista. Zbog toga u životu prosečnog hrišćanina tokom sedmice nema misionarskog delovanja.

Odvajanjem posla od Crkve hrišćani jako malo utiču na svet oko sebe. A oni koji se nalaze napolju, otpisali su Crkvu kao organizaciju koja nema veze sa sadašnjim svetom – kao ostatak iz davno prošlih vremena. To je prirodna posledica činjenice da današnja Crkva zanemaruje Hristovov zadatak. Crkve koje bi trebalo da budu usmerene na ostvarenje zadatka, usmerene su na same sebe, pa u stvari i nema rasta. Ovo je zapazio autor Kent Hanter:

»Kad nema rasta, greška nije u Božjem nalogu, već u propustu vernika. Kad god živi organizam, Crkva, nije zdrava i ne raste, to je zato što vernici ne slede Učitelja. Zaboravili su da izvršavaju Učiteljevu volju... Na sreću, pokajanje je moguće. Crkva počinje da raste kada se Božji narod trgne i sledi Njegov nalog.«

15.3.2014.

POSLUŠNA CRKVA

Adventistička crkva oduvek tvrdi da je Božja crkva ostataka jer izvršava sve Božje zapovesti. Da li je tačno da se neka crkva ne može smatrati crkvom ostataka ako ne izvršava sve Hristove zapovesti? To bi onda značilo da crkva koja želi da bude Božji ostatak mora da prihvati veliki nalog, a on traži da primarni cilj crkve bude učenje drugih da budu učenici. Crkva koja tako ne radi ne može se nazvati ostatkom. Takva neposlušna crkva treba da se pokaje zbog propusta što ne izvršava veliki nalog. Možda je vreme da se adventističke crkve ozbiljno upitaju ispunjavaju li verno Hristov nalog? Ako ne ispunjavaju, možda bi trebalo da se pokaju za neposlušnost? Vreme je već previše poodmaklo da bi Crkva i dalje smela da živi laodikejski ravnodušno dok svet propada. Vreme je za ozbiljno pokajanje od greha propusta – propusta da ostvarimo veliku Isusovu želju da sve ljude učinimo učenicima.

Potreba današnje Crkve je obnavljanje osećaja zadatka koji je pokretao prvu Crkvu da druge učini učenicima – zadatka usmerenog na ostvarenje velikog naloga. Crkva danas ne sme da se bavi razvijanjem teologije traženja izgubljenih, već teologije čiji je cilj stvaranje učenika. Zadatak Crkve nije samo propovedanje Radosne vesti, već i dovođenje

izgubljenih Hristu da ih učini učenicima u istinskom biblijskom smislu. Prva Crkva nije tražila samo izgubljene, ona ih je nalazila. Crkva je silno rasla i napredovala jer je smatrala svojom glavnom odgovornošću da traži izgubljene i učini ih učenicima.

Internacionalizovanje Crkve

Učiteljev cilj pridobijanja učenika trebalo je da se ostvari među svim narodima. Ako je trebalo naći učenike u svim narodima, to je značilo da hrišćanstvo ne može ostati lokalizovano u judaizmu, već mora da se preobrazi u međunarodnu Crkvu. Do ove internacionalizacije Crkve došlo je u ranom hrišćanstvu vrlo brzo. Još tokom života prvih apostola hrišćanstvo je prestalo da bude jevrejska zajednica; postalo je međunarodna Crkva koja je prelazila sve granice.

Do internacionalizovanja Crkve ne bi došlo da se hrišćanstvo nije prilagodilo kulturi različitih zemalja. Da je Crkva istrajavala u tome da hrišćani poštuju jevrejske običaje, teško da bi ostvarila Hristov nalog da ide u sve narode i ljude učini učenicima.

Crkva i kultura

Prvi nagoveštaj razlika u kulturama nalazimo u Delima 6, ubrzo posle Pedesetnice, kad su se grčki hrišćani iz jevrejstva požalili da je zajednica aramejskog govornog područja zanemarila njihove udovice prilikom svakidašnje podele hrane. Zanimljivo je što se nije žalila aramejska, već grčka zajednica. Zašto? Aramejsku zajednicu sačinjavali su prvi hrišćani, dok je grčka bila novija grupa. Iako su obe bile jevrejskog porekla, postojale su razlike u kulturi.

Najzanimljiviji primer kako se prva Crkva kulturološki prilagodila grupama koje su prihvatile Jevanđelje vidljiv je na jerusalimskom saboru (Dela 15). Naglo širenje hrišćanstva, koje je preraslo jevrejske korene, posebno zahvaljujući trudu apostola Pavla i njegovoj službi među naznabošćima, dovelo je do osnivanja mnogih hrišćanskih crkava među građanstvom koje nije bilo jevrejskog porekla. Da li treba jevrejske običaje nametnuti ovim vernicima iz neznaboštva? Drugim rečima, da li neznabošći prvo treba da postanu Jevreji da bi mogli da postanu hrišćani?

Da bi mogla da odgovori na ovo temeljno pitanje, Crkva je trebala da definiše šta je u suštini hrišćanstvo i šta je kulturološko u njenom viđenju

tog hrišćanstva. Za svaku crkvu najteže je razdvojiti kulturu od suštine. Dela 15 pokazuju da je prva Crkva to znala da uradi. Ali bilo im je vrlo teško da prilagode običaje različitih kultura, a da ih ne smatra otpadom od onoga što je bitno za veru. Rezultat je bio množenje učenika u celom rimskom svetu; hrišćanstvo je prestalo da bude jevrejska zajednica, jer je broj obraćenika iz neznaboštva uskoro premašio broj obraćenika iz jevrejstva.

Tako je i adventizam doživeo internacionalizovanje Crkve. S obzirom na poreklo u Americi u devetnaestom veku, bilo je lako pridodati kulturu Severne Amerike razvoju adventizma po svetu. Ali kako se adventizam širio po celom svetu, u pojedinim zemljama razvili su se različiti kulturološki izrazi naše vere. Amerikanci su teško shvatali razlike u kulturama među adventistima u raznim delovima sveta. Mi želimo da postupaju isto kao i mi. U toku većeg dela istorije Adventističke crkve Severna Amerika je upravljala Crkvom i tako nadzirala raznolikost kultura. Međutim, kako je Crkva rasla u svetu, tako se broj severnoamerikanaca u odnosu prema drugima popeo na jedan prema deset, i Severna Amerika više ne može da upravlja Crkvom. To je postalo bolno jasno za vreme zasedanja Generalne konferencije u Utrehtu.

Kada se adventizam srodio s pojedinim kulturama, a vođstvo preuzeli domaći ljudi, Crkva je počela da raste mnogo brže nego dok je bila pod severnoameričkom upravom. U adventizmu se ponovilo isto ono što se dogodilo u prvoj Crkvi; ponovo je potvrđeno da Crkva najbolje raste kada je pod domaćim vođstvom i prilagođena mesnoj kulturi.

22.3.2014.

ELEN VAJT I PROMENE U PRISTUPU EVANGELIZIRANJU

Elen Vajt poziva današnju Crkvu istim pozivom kojim je apostol Pavle pozivao u svoje vreme. Iako je bila nepopustljiva kada se radilo o menjanju Jevandelja, Elen Vajt je stalno pozivala Crkvu da traži nove metode u pridobijanju ljudi. Zapazimo neke njene vrlo ozbiljne izjave:

»U današnjim gradovima, u kojima je toliko toga što privlači i ugađa, ljude ne možemo zainteresovati uobičajenim naporima... Uložite

posebne napore da privučete pažnju mnoštva... Upotrebite sva sredstva koja možete smisliti da jasno i određeno izložite istinu.

Metode i sredstva kojima postizemo određene ciljeve nisu uvek ista. Morate upotrebiti razum i rasuđivanje... Da bismo spasili različite ljude, moramo da se poslužimo različitim metodama. One su stvarno neophodne. Moramo da prihvatimo nove metode.

Kako ulazimo u polje za poljem, tako će se pojavljivati nove metode i novi planovi koje nameću okolnosti. Sa novim radnicima koji se posvećuju radu doći će i nove misli. Kada od Gospoda budu tražili pomoć, On će im se javiti. Dobiće planove koje je sam Gospod smislio.

Crkvena organizacija... ne treba da propiše tačan način na koji treba raditi... Ne sme biti uglavljenih pravila; naš rad treba da bude progresivan; treba ostaviti prostora za bolje metode.

Neke metode u ovom radu razlikovaće se od metoda koje su se upotrebljavale u prošlosti, ali neka zbog toga niko kritikovanjem ne prepreči put. Ne sme biti neljubazne kritike ni rušenja tuđeg posla.«

Elen Vajt jasno govori da Crkva treba da se služi različitim metodama. Čak izgleda da očekuje protivljenje vernika novim načinima rada, pa ih savetuje da ne budu na putu novim metodama za pridobijanje ljudi. Ona je znala jasno da razlikuje vest od metode, mnogo bolje nego što su to danas sposobne da urade mnoge crkve. Čvrsto se držeći suštine adventizma, ona je podsticala Crkvu da razvije nova sredstva za pridobijanje ljudi. Može li Crkva na početku dvadeset prvog veka i dalje da odbija njen savet?

Ali crkve istovremeno moraju dobro da paze da ne prave kompromis u pogledu vere. Crkve koje se trude da se prilagode kulturi, na kraju postaju tako slične okolnom svetu da se izgubi razlika. Takve crkve prestaju da rastu jer ljudi ne vide prednost u tome što će neko postati vernik. Takođe i crkve koje naglašavaju razliku između Crkve i sveta postaju toliko drukčije da više nemaju šta da kažu svetu. I te crkve će prestati da rastu. Saveti Biblije i Elen Vajt pozivaju savremeni adventizam da izbegne i jednu i drugu krajnost. Adventizam mora stalno da se drži snažnih biblijskih uverenja, a istovremeno da se prilagodi kulturi grupa koje pokušava da pridobije.

Crkva koja svoju vest želi da prilagodi kulturi, mora dobro da se čuva da ne prihvati kulturu zato što »to funkcioniše«. Razlozi za prilagođavanje kulturi moraju da poteknu od misionarske svesti prve Crkve i velikog naloga. Za ostvarenje velikog naloga »u narodima« potrebna je

kulturološki usklađena međunarodna Crkva. Crkva ne sme da prihvati kulturu samo zato da bi mogla da se prilagodi današnjem društvu. Dobar deo sadašnje kulturne prilagođenosti nema veze sa misionarskim zadatkom. Osetljivost na kulturu ima smisla samo u okviru Hristovog zadatka kao što je izraženo u velikom nalogu.

Veliki nalog i usredsređenost na zadatak prve Crkve danas zahteva Crkvu prilagođenu kulturi. Današnja Crkva mora svoje teološke temelje da gradi na onakvom čvrstom tlu kakvom ga je apostol Pavle prikazao u doktrini napisanoj u 1. Korinćanima 9, prilagođenoj ondašnjoj kulturi.

29.3.2014.

UČENICI KOJI NE ZAVISE OD KLERA

Prva Crkva ne samo što je razvila kulturološki prikladan pristup zato što je želela da ostvari veliki nalog, već je razvila i plan rasta izgrađen oko ideje stvaranja učenika, a ne obraćenika koji zavise od klera. Prvoj Crkvi cilj je bio stvaranje učenika koji će se odomačiti i postati nezavisni i koji će Jevanđelje prenositi drugima.

Ta misao je pratila Pavlov plan osnivanja crkava i celokupni rast u Novom zavetu. Pavlov plan je bio osnivanje nove crkve u nekoj novoj kulturnoj grupi. On je sa crkvom ostajao toliko dugo dok nije bio siguran da su stvoreni učenici, uvežbane vođe i da su novi učenici zaokupljeni stvaranjem učenika. Zatim bi ih napustio i otišao da osniva nove crkve. Nove crkve nisu zavisile od njega ili drugih apostola. Kada bi primile Jevanđelje, crkve su dobijale punu vlast da nastave da šire Jevanđelje na svojoj teritoriji i šire. Na ovaj način prva Crkva je rasla.

Da je prva Crkva pokušala da osniva crkve onako kako danas radimo mi – imenovanjem pastora da bdi nad svakom novom zajednicom – posledica bi bile slabe crkve, sastavljene od nezrelih hrišćana koji ne bi bili učenici. Ali tako prva Crkva nije radila. Isus je njenim članovima naložio da druge učine učenicima. Ti učenici nisu bili mlaki obraćenici, već istinski učenici, onakvi kako ih je Isus opisao. Da bi neko bio učenik, on mora da bude samostalan i nezavisan od drugih hrišćana da bi ostao duhovno živ. Novozavetni hrišćani svoju duhovnost su sačuvali time što

su stalno druge činili učenicima. Samo tako je vera mogla da ostane živa. To zapaža autor Roland Alen:

»Tamo gde se najviše pomagalo, crkve su bila slabe, beživotne i bespomoćne.«

»Ništa tako ne slabi kao navika zavisnosti od drugih za ono što sami možemo da urdimo.«

Novozavetna Crkva, a posebno Pavle, dobro su razumeli zabrinutost koju je istakao Alen kada je rekao da zavisnost rađa slabe hrišćane. Ali većina crkava funkcioniše upravo prema modelu zavisnosti. Mnogi administratori oklevaju da osnuju nove crkve jednostavno zato što Crkva nema novca da izdržava pastora za novu grupu vernika. Novozavetna Crkva se nije brinula za takve stvari jer novim crkvama nije morala da osigura pastore. Nove crkve su imenovale vođe koje su same poučile, ali te vođe nisu bile nimalo slične našim savremenim pastorima koji vode crkvu. Oni su bili laici. Mesna crkva je delovala nezavisno od plaćenog pastora. Da je novozavetna Crkva podupirala ideju o plaćenim pastorima, njen rast bi bio sveden na nulu.

Model rane hrišćanske Crkve prihvatili su prvi adventisti; njihov kler bio je prvenstveno posvećen evangelizovanju i osnivanju crkava. Prvih pedeset godina adventističke organizacije nije bilo pastora koji bi vodili mesnu crkvu. Mesne, domaće starešine vodile su crkvu koja se brinula o sebi i evangelizirala svoje područje. Adventistički kler u početku je bio slobodan i evangelizirao je nova područja i osnivao nove crkve u novim zemljama. Kada su adventisti prihvatili model zavisnosti i postavili pastore nad mesnim crkvama, rast Crkve počeo je da opada. Jedan od najneobičnijih primera razvoja adventizma je da su jedini delovi sveta koji ne pokazuju značajniji rast, područja koja su prihvatila model zavisnosti. Područja u svetu koja još uvek funkcionišu po modelu prvih adventista, gde pastori imaju dvadeset i više crkava i prvenstveno deluju kao evanđelisti, danas pokazuju najviši stepen crkvenog rasta.

Izdaje: Glavni odbor Hrišćanske adventističke crkve

Beograd, Radoslava Grujića 4

Pripremljeno u Odeljenju za Subotnu školu pri Glavnom odboru

Umnoženo u kancelariji izdavača - 2014.

Za internu upotrebu